

Arrest

nr. 63 826 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 1 april 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RUELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 oktober 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 1 april 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 06.04.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 09.08.2010 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene verblijft sinds februari 2007 in België, is geïntegreerd, heeft vele vrienden gemaakt, legt getuigenverklaringen voor, volgt lessen Nederlands, heeft reeds gewerkt en is werkbereid, legt een arbeidscontract, loonfiches, een oude arbeidskaart C, documenten van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie en een huurovereenkomst voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009. Deze elementen kunnen niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

De loonfiches tonen enkel aan dat betrokkene reeds gewerkt heeft in het verleden. De arbeidskaart C werd hem gegeven in het kader van zijn asielprocedure. Deze arbeidsvergunning vervalt echter van zodra de asielprocedure wordt afgesloten met een negatieve beslissing.

Betrokkene wijst erop dat het gezien zijn verblijfssituatie bijzonder moeilijk is om te werken. Er zijn echter verschillende vreemdelingen die zich in het kader van een aanvraag art. 9bis beriepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 en een arbeidskaart B konden bekomen. Ook zij werden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk het hebben van een onzeker verblijfstatuut. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden.

Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van een 'andere prangende humanitaire situatie'. Deze is echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat hij vrees voor zijn leven bij terugkeer. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Ook hier is het aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle

vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediens op 06.02.2007, werd afgesloten op 17.01.2008 met de beslissing 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13.02.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem ter kennis gebracht op 20.02.2008. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel. De duur van de procedure - zijnde ongeveer een jaar - was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals Ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) ongewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Op 17.01.2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus'.

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.02.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

1.3. Op 1 april 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, V van de Wet van 15 december 1980).

- Op 17/01/2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BQV d.d. 20/02/2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Verweerder preciseert dat verzoeker het vereiste belang bij zijn beroep ontbeert voor zover het wordt ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder wijst erop dat aan verzoeker "reeds meerdere malen het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, laatst op 16 december 2010." Verwerende partij benadrukt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet werd aangevochten, "evenmin als de "bijlage 13 quinquies dd.13.02.2008, zodat dit bevel om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar is." Verwerende partij besluit: "Derhalve is er in casu sprake van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn annulatieberoep, in zoverre tevens het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten gericht."

2.2. Het gegeven dat verzoeker eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, verhindert niet dat zijn rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat hij op deze grond een aanvraag om verblijfsmachtiging indient. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat opnieuw werd getroffen

nadat deze aanvraag behandeld werd, kan bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waar verzoeker wel degelijk een belang aan ontleent. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cfr. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)".
"Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-1982, 36, met noot LAMBRECHTS, W).
De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) -(LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43). Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij bij verzoeker geen inlichtingen hebben ingewonnen aangaande de voorlegging van een arbeidskaart B. Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat werd rekening gehouden met de afhandeling van de aanvraag voor een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B. In casu is dit van belang daar de beslissing van de Vlaamse overheid werd genomen op 9 augustus 2010. Op dat ogenblik zijn de drie maanden die de machtiging voorzag om een arbeidskaart voor te leggen reeds verstreken. De beslissing van de Vlaamse overheid is zodoende te laat, want verzoeker kan, op basis van een strikte interpretatie van de machtiging niets meer ondernemen. Een tweede element vormt de redenen waarom de Vlaamse overheid overgaat tot weigering. Deze werden bij de feiten geciteerd. Zij hebben allemaal betrekking op de kennis van de zaakvoerder die tijdens de sociale inspectie werd ondervraagd. De zaakvoerder zou onvoldoende op de hoogte zijn over de regelgeving inzake personeel en kon geen informatie verschaffen over de bedrijfsresultaten. Wat moet verzoeker hieruit afleiden? Dat hij een financieel ongezonde firma heeft aangesproken die verzoeker niet in dienst wil nemen? Althans, dit blijkt uit de gevolgtrekkingen die de sociale inspectie heeft gemaakt. De bedrijfsresultaten geven echter geen zicht op de reële financiële situatie. Verzoeker heeft reeds - zonder problemen - voor B.V.B.A. OCEAN gewerkt toen hij een arbeidskaart C had, dus had verzoeker het recht om voor zijn aanvraag arbeidskaart B opnieuw vertrouwen te stellen in dit bedrijf. Verzoeker kan niet weten dat één van de zaakvoerders (want er zijn drie zaakvoerders) niet op de hoogte is van de regelgeving inzake het in dienst nemen van personeel of dat één van de zaakvoerders geen informatie kan verschaffen over de bedrijfsresultaten. Door deze vaststellingen volledig te negeren, begaat verweerster een schending van het redelijkheidsbeginsel. Wanneer men deze feiten uit het dossier van de Vlaamse overheid mee in overweging neemt, dan komt men tot een andere voorstelling van de feiten: verzoeker wordt getroffen door een situatie van overmacht. Verzoeker heeft nog geprobeerd om deze situatie recht te zetten door een nieuwe arbeidsovereenkomst aan te gaan met B.V.B.A. SUSHI, die een nieuwe aanvraag voor verzoeker hebben ingediend. Hieruit blijkt de duidelijke intentie en de goede trouw van verzoeker die een arbeidskaart B wil bekomen om te kunnen werken. Verweerster heeft echter nog voor deze nieuwe aanvraag haar beslissing tot ongegrondheid genomen doch verzoeker was hiervan niet op de hoogte en is blijven voortgaan op de nieuwe aanvraag, thans tot bij de Raad van State. In het kader van een behoorlijke belangenafweging had verweerster rekening moeten houden met de elementen waarop de beslissing van de Vlaamse overheid is gebaseerd alsook met de datum waarop de Vlaamse overheid haar beslissing neemt. De bestreden beslissing komt daardoor tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en

aan het redelijkheidsbeginsel. Op die grond is ook het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte uitgevaardigd.”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel. Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat 'uit de bestreden beslissing blijkt dat zij bij verzoeker geen inlichtingen hebben ingewonnen aangaande de voorlegging van een arbeidskaart B', en uit hij kritiek op de inhoud van de weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid waarna hij besluit dat hij zich in een situatie van overmacht bevindt. Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verwerende partij laat gelden dat verzoeker bij schrijven dd. 08.10.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend; hij legde hierbij een arbeidsovereenkomst dd. 30.09.2009 met BVBA Ocean uit Antwerpen voor. Op 06.04.2010 heeft de gemachtigde beslist dat verzoeker onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, in het bezit mocht worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig voor één jaar. Echter heeft de gemachtigde vervolgens dienen vast te stellen dat de bevoegde gewestelijke overheid op 09.08.2010 de aanvraag tot het bekomen van een arbeidsvergunning en arbeidskaart voor verzoeker, geweigerd heeft. Gezien het voorgaande heeft de gemachtigde dan ook geheel terecht een ongegrondheidsbeslissing genomen. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Geenszins diende de gemachtigde bij verzoeker zelf nadere inlichtingen in te winnen aangaande deze weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid. Verzoekers beschouwingen falen in rechte. De gemachtigde, na te hebben vastgesteld dat de bevoegde gewestelijke overheid de arbeidsvergunning en arbeidskaart had geweigerd, vermocht wel degelijk een beslissing tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf te nemen.

Dit geheel overeenkomstig de (inmiddels vernietigde) instructies van 19.07.2009, in het licht waarvan de gemachtigde in het kader van zijn ruime discretionaire bevoegdheid verzoekers aanvraag kan onderzoeken. In de instructies wordt inderdaad bepaald dat:

"De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na eenjaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld" (onderlijning toegevoegd). Terwijl de beslissing van 09.08.2010 waarbij de afgifte van een arbeidsvergunning en arbeidskaart aan verzoeker voor de aanvraag tot tewerkstelling bij de bvba OCEAN geweigerd werd, een administratieve beslissing betreft die rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht, tenzij en totdat er op het beroep dat ertegen wordt ingesteld, anders over wordt beslist. Het beroep dat verzoeker hiertegen heeft ingediend, werkt niet opschortend (zie ook https://www.werk.be/wg/werknemers_buitenlandse_nationaliteit/arbeidskaart-b_en_arbeidsvergunning/beroep_tegen_negatieve_beslissing.htm)

Verwerende partij verwijst voor zoveel als nodig nog naar volgend arrest nr. 54.762 van 24.01.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Waar verzoeker in de repliekmemoire vervolgens aanvoert dat dan maar gewacht moest worden met het nemen van de bestreden beslissing tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing tot weigering van het afleveren van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, merkt de Raad op dat er geen wetsbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat de nog lopende beroepstermijn tegen een beslissing inzake de weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Verzoekers bewering kan niet worden aangenomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, pertinente, afdoende en deugdelijke motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout of van machtsmisbruik. (...) Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoeker

slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt".

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier. Verzoekers beschouwingen falen dan ook volkomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid verklaarde verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geheel terecht ongegrond. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen."

3.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderhedencentrum.

3.7. Kernpunt van de betwisting vormt de toepassing in de eerste bestreden beslissing van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt:

“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

(...)

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.”

3.8. De eerste bestreden beslissing stelt in concreto: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 06.04.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 09.08.2010 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.”*

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging een arbeidsovereenkomst voorlegde van 30 september 2009 met de BVBA OCEAN te A. De in punt 3.8. vermelde vaststellingen in de eerste bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier waarin zich de brief van 6 april 2010 bevindt van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan verzoeker waarin gemeld wordt dat verzoeker zal geregulariseerd worden onder voorbehoud van de afgifte van een arbeidskaart B en waarin zich tevens de brief van 9 augustus 2010 bevindt van de Vlaamse overheid waarin deze aan de verwerende partij kenbaar maakt dat de afgifte van de arbeidsvergunning en de afgifte van de arbeidskaart aan verzoeker voor tewerkstelling bij OCEAN BVBA werden geweigerd. De Raad kan het onmogelijk een schending achten van de in het middel opgeworpen beginselen dat de verwerende partij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaart omdat geen arbeidskaart B wordt voorgelegd en vastgesteld wordt dat de Vlaamse overheid de aanvraag tot afgifte van de arbeidskaart B geweigerd heeft. Immers, door zo te handelen doet de verwerende partij niet meer dan gevolg te geven aan een gedragslijn die ertoe strekt vreemdelingen die lokaal en economisch verankerd zijn in België, een verblijfsmachtiging te geven.

3.10. Verzoeker kan niet dienstig wijzen op de omstandigheden die gepaard gaan met de weigering van de afgifte van de arbeidskaart B die volgens hem overmacht uitmaken en a fortiori niet dienstig inroepen dat de verwerende partij nader onderzoek had dienen te verrichten naar deze omstandigheden. Verwerende partij is niet bevoegd voor de afgifte van arbeidskaarten en al evenmin voor betwistingen dienaangaande. Verwerende partij kan enkel vaststellen dat de arbeidskaart B werd toegekend of niet. In casu volstond voor de verwerende partij de vaststelling dat de arbeidskaart B niet werd toegekend aan verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog een schorsend beroep aanhangig was bij de Vlaamse overheid tegen haar beslissing tot weigering van de afgifte van de arbeidskaart B van 9 augustus 2010 en toont evenmin aan dat er een andersluidende beslissing getroffen werd door de Vlaamse overheid na het instellen van een dergelijk beroep. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier.

3.11. Waar verzoeker betoogt dat op het ogenblik dat de Vlaamse overheid haar beslissing trof, *“de drie maanden die de machtiging voorzag om arbeidskaart voor te leggen reeds verstreken (zijn). De beslissing van de Vlaamse overheid is zodoende te laat, want verzoeker kan, op basis van een strikte interpretatie van de machtiging niets meer ondernemen.”*, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien in de bovenvermelde brief van 6 april 2010 van de Dienst Vreemde-

lingenzaken te lezen valt dat *“de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend (moet) worden bij de bevoegde gewestelijke dienst.”* Alleszins heeft de gang van zaken verzoeker niet belet om op 29 oktober 2010 een nieuwe aanvraag te laten indienen voor het verkrijgen van een arbeidskaart B bij een nieuwe werkgever, SUSHI BVBA te B.

3.12. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn *“duidelijke intentie”* en *“goede trouw”* door het aangaan van een nieuwe arbeidsovereenkomst en het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart B, dient de Raad op te merken dat in deze een *“duidelijke intentie”* en *“goede trouw”* niet volstaan en dat de afgifte van een arbeidskaart B vereist is. De Raad dient aan de hand van het administratief dossier bovendien vast te stellen dat ook de tweede aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart bij de andere werkgever, SUSHI BVBA, geweigerd werd door de Vlaamse overheid door een beslissing van 19 november 2010 en dat het door verzoeker ingestelde beroep tegen deze beslissing, wegens laat-tijdigheid verworpen werd door de Vlaamse overheid op 20 januari 2011. De Raad neemt akte van het feit dat tegen voormelde beslissing een beroep werd ingesteld bij de Raad van State.

3.13. Verzoeker kan niet dienstig betogen dat doordat de eerste bestreden beslissing de zorgvuldigheid en het redelijkheidsbeginsel schendt, *“Op die grond ook het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte (is) uitgevaardigd.”* De tweede bestreden beslissing strekt er immers toe de illegale verblijfs-status van verzoeker vast te stellen en steunt op eigen juridische en feitelijke motieven die geen uitstaans hebben met de eerste bestreden beslissing die ertoe strekt verzoekers aanvraag om verblijfs-machtiging ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.14 In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker roept de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich in wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Dat verzoeker al die tijd ongemoeid werd gelaten. Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen. Dat verzoeker immers meer dan vier jaar in België verblijft in afwachting van de afhandeling van zijn hangende procedures. Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid gevoerd wordt opzichtsens de aanvrager; Dat dit in hoofde van verzoeker ook dient te gelden; Dat dit in casu zo reeds bleek te zijn voor verzoeker aan wie op 20 februari 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, maar dat niet tot uitvoering werd gebracht. Dat verzoeker op dat ogenblik in afwachting was van de afhandeling van zijn beroep bij de Raad van State. Dat verzoeker echter intussen een aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend waar hij meer dan een jaar op een beslissing heeft moeten wachten. Dat onmiddellijk daarna de Instructies van 19 juli 2009 in werking zijn getreden en verzoeker in aanmerking kwam en komt om daar een beroep op te doen zodat hij sindsdien de afhandeling van deze procedure afwacht. Dat het in deze omstandigheden aannemelijk is dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 20 februari 2008 werd betekend. Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten. Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste en juridisch onaanvaardbare motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.15. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel. Bij lezing van het tweede middel stelt verwerende partij vast dat dit middel uitsluitend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is gericht. Evenwel, zoals onder 2.1 reeds opgeworpen, is er in casu sprake van een herhaald bevel zodat verzoeker het vereiste belang ontbeert om het hem op 01.04.2011 betekende bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten.

Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat het (in eerste instantie) niet aan de verwerende partij is om verzoeker te verwijderen, doch dat het aan verzoekster zelf toekomt om vrijwillig gevolg te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Desbetreffend verwijst de verwerende partij naar het arrest nr. 3.488 dd. 09.11.2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "De raad wijst erop dat het aan een vreemdeling die een verwijderingsmaatregel betekend krijgt, in de eerste plaats zelf toekomt om vrijwillig gevolg te geven aan deze verwijderingsmaatregel en niet de gedwongen repatriëring af te wachten."

Terwijl het gegeven dat een eerder betekend bevel nog niet gedwongen werd uitgevoerd, vanzelfsprekend niet maakt dat dit eerder bevel niet meer zou kunnen worden uitgevoerd.

Het tweede middel kan dan ook niet worden aangenomen."

3.16. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten het in de eerste plaats aan hemzelf toekomt om hieraan gevolg te geven. Het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft op zich geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Daargelaten de vraag of er sprake is van een gedoogbeleid van de verwerende partij bij eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die getroffen werden ten aanzien van verzoeker, kan verzoeker hieraan geen schending van het redelijkheidsbeginsel ontlenen indien de verwerende partij een beslissing treft op grond van de juridische en feitelijke motieven die vermeld worden in de tweede bestreden beslissing en die verzoeker niet betwist.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA